

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 756/05
02.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези са чланом 195. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалбама Окружног суда у Новом Саду и браниоца оптуженог – адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.бр.207/01 од 04.02.2005. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца – адвоката АБ, на дан 02.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА у погледу одлуке о казни, а по службеној дужности у погледу правне оцене дела и мере безбедности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду К.бр.207/01 од 04.02.2005. године, тако што Врховни суд Србије радње оптуженог АА описане у изреци првостепене пресуде, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези са чланом 289. став 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.85/05 од 06.10.2005. године), за које дело га ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци и изриче му меру безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци, рачунајући од дана правноснажности ове пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду ОДБИЈА СЕ као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр.207/01 од 04.02.2005. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези са чланом 195. став 1. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци.

Истом пресудом, на основу члана 68. ОКЗ, оптуженом је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од две године.

Оптужени је обавезан да на име трошкова судског поступка плати суду износ од 75.520,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а ослобођен је плаћања судског паушала.

Оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженом изрећи затворску казну у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог АА – адвокат АБ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да првостепену пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне блажу казну. Истовремено је предложио да о седници већа буду обавештени оптужени и његов бранилац.

Бранилац оптуженог поднео је и одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, са предлогом да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац у допису Ктж.бр.898/05 од 19.05.2005. године, предложио је да Врховни суд уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и првостепену пресуду преиначи тако што ће оптуженом изрећи казну затвора у дужем трајању, те да одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП у присуству оптуженог АА и његовог браниоца - адвоката АБ и одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, па је по размотрењу списка предмета и првостепене пресуде, по оцени жалбених навода и навода одговора на жалбу, имајући у виду и предлог Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, које Врховни суд као другостепени испитује по службеној дужности, сходно одредби члана 380. став 1. тач.1. ЗКП.

Првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка, које се, према наводима жалбе браниоца оптуженог, огледају у нејасности и противречности разлога о одлучним чињеницама, које се односе на место контакта возила и пешака и брзине кретања возила и пешака непосредно пре остварења контакта. Место контакта возила и пешака као и брзина кретања возила и пешака утврђени су из налаза и мишљења Института „Кирило Савић“ у Београду, који је дат на основу упоредне анализе положаја и правца пружања оштећења на путничком возилу којим је оптужени управљао критичном приликом и повреда које је оштећени задобио, те начина остварења контакта возила и оштећеног. Да би на поуздан начин утврдио све наведене околности, првостепени суд је одредио укупно четири саобраћајно-техничка вештачења, па како претходна три није успео да усагласи у делу који се односи на брзину кретања пешака - оштећеног ОО и брзину кретања возила оптуженог, првостепени суд је наредио четврто вештачење које је на основу правила струке дао Институт „Кирило Савић“. Из списка предмета види се да су сви налази и мишљење судских вештака сагласни у делу који се односи на место контакта возила оптуженог и оштећеног критичном приликом, и у свему се наводи да је оштећени наилазио са десне стране гледајући из правца кретања оптуженог. Како се, према томе, несагласност претходних вештачења огледа само у делу који се односи на брзину кретања пешака - оштећеног ОО и брзину којом се кретао оптужени, која је отклоњена супервештачењем Института „Кирило Савић“, то су неосновани жалбени наводи браниоца оптуженог да првостепени суд није на несумњив начин утврдио одлучне чињенице.

У жалби браниоца оптуженог указује се и на постојање противречности изреке пресуде и разлога садржаних у образложењу, која се огледа у томе што је у изреци наведено да је оптужени услед алкохолисаности био неспособан за безбедно управљање путничком моторним возилом, док је у образложењу констатовано да је утврђена концентрација алкохола у крви код оптуженог утицала на смањење његове способности да безбедно управља путничким возилом, али не до степена битног. По налажењу Врховног суда, првостепени суд је о алкохолисаности оптуженог и њеном утицају на настанак саобраћајне незгоде дао исцрпне разлоге, из којих произлази да је управо дејство алкохола у крви од 1,219 промила условило код оптуженог смањење оштрине вида, пажње и концентрације, а што је довело до смањења његових способности да безбедно управља путничким возилом али не до степена битног, па је као таква основни узрок незгоде, тако да су жалбени наводи и у овом делу оцењени неоснованим.

Жалбом браниоца оптуженог оспорава се правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и указује да нису на несумњив начин утврђени место контакта возила оптуженог и пешака, брзина кретања возила као и брзина кретања пешака. Међутим, овакви жалбени наводи су неосновани, јер је првостепени суд извео све потребне доказе и њиховом правилном оценом потпуно и правилно утврдио чињенично стање. Из налаза и мишљења Института „Кирило Савић“, првостепени суд је утврдио да се оштећени кретао и то са десне на леву страну коловоза ван обележеног пешачког прелаза, те да се у тренутку контакта налазио у левој саобраћајној траци десне стране коловоза гледано из смера кретања возила оптуженог, при чему је био удаљен најмање 6,5 метара од десне ивице коловоза. Из истог налаза и мишљења утврђено је и то да је брзина кретања возила оптуженог у тренутку контакта износила најмање 70 км на сат а брзина кретања пешака, имајући у виду начин контакта и оштећења насталог на возилу, највише 6,2 км на час, те да је оптужени могао закључити да се пешак може наћи на путањи кретања његовог возила када је пешак био удаљен највише два метра од десне ивице коловоза и кочењем је могао зауставити своје возило испред места контакта. Имајући у виду наведене чињенице као и утврђену алкохолисаност оптуженог од 1,219 грам промила, то је у потпуности правилан закључак првостепеног суда да је саобраћајна незгода настала пре свега као последица вожње оптуженог под дејством алкохола, која представља њен основни узрок, а не као последица понашања пешака – оштећеног који је, према наводима одбране, претрчавао коловоз па га оптужени није ни могао видети пре него што га је ударио. Из свега наведеног произлази логичан закључак да је оптужени поступао противно одредбама члана 164. став 1. и 2. и члана 30. став 1. ЗОБС-а на путевима, како то правилно закључује првостепени суд.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је оптуженог АА огласио кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези са чланом 195. став 1. КЗ РС. Међутим, како је 1. јануара 2006. године ступио на снагу Кривични законик („Сл.гласник РС“, број 85/05 од 06.10.2005. године), то су радње оптуженог описане у изреци првостепене пресуде правно квалификоване по одредби члана 297. став 2. у вези са чланом 289. став 1. Кривичног законика, а на основу одредбе члана 5. став 2. истог Законика, којом је прописано да ће се на учиниоца кривичног дела применити закон који је најблажи за учиниоца, уколико је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута. Стога је Врховни суд је нашао да првостепену пресуду треба преиначити по службеној дужности у погледу правне оцене дела, налазећи да је Кривични законик повољнији за оптуженог имајући у виду висину прописане казне – затвор од две до дванаест година.

Одлучујући о казни, Врховни суд је као олакшавајуће околности ценио досадашњу неосуђиваност оптуженог, његове породичне прилике, с обзиром да је ожењен и отац једног малолетног детета, те да очекује рођење другог детета, а посебно пропуст оштећеног који је критичном приликом прелазио коловоз ван пешачког прелаза, док је као отежавајућу околност ценио понашање оптуженог након извршења кривичног дела, обзиром да је без заустављања, након удара у оштећеног ОО, који је услед удара и преминуо – наставио вожњу и напустио место саобраћајне незгоде. Дајући правилан значај свим утврђеним околностима и уважавајући жалбу браниоца оптуженог у делу који се односи на одлуку о казни, Врховни суд је оптуженог осудио на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, налазећи да ће се овако одмереном казном постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42. Кривичног законика, док је из наведених разлога жалбу Округног јавног тужиоца у Новом Саду одбио као неосновану.

Врховни суд је на основу члана 297. став 5. Кривичног законика, оптуженом изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије из члана 86. КЗ у трајању од једне године и шест месеци, имајући у виду тежину учињеног кривичног дела, чињеницу да је критичном приликом оптужени управљао возилом под дејством алкохола у крви, те да је и раније прекршајно кажњаван из области саобраћаја, налазећи да ове околности указују да је опасно да оптужени управља моторним возилом изречено време.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 391. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар, Председник већа-судија,

Снежана Меденица, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

